

ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 95(2) ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ- ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ 95(2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

11 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅੰਤਰਿਮਾ ਆਰਡਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਮਨੀ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਪੋਸਟਲ ਆਰਡਰ ਸਮੇਤ ਡਾਕ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 95(2) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬੰਧਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜਿਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ. ਫਲਸੋ ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਡਿਪਟੀ ਕਸਟਡੀਅਨ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 200-ਡੀ.

ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ (1950 ਦਾ XXXI)-ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 7, 8 ਅਤੇ 17-ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ-ਦੀਵਾਲੀਆ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ-ਕੀ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਨੂੰ

ਵੰਡਦਾ ਹੈ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਇਸਟੇਟ-ਪ੍ਰੋਵਿਡੀਅੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ (1920 ਦਾ V) ਸੈਕਸ਼ਨ 27, 28, 59 ਅਤੇ 67-ਅਡਜਿਊਡੀਕੇਸ਼ਨ ਆਰਡਰ- ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਵਾਲੀਏ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸੂਬਾਈ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਐਕਟ, 1920 ਦੀ ਧਾਰਾ 67 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਦਿਵਾਲੀਆ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ: ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਪ੍ਰੋਵਿਡੀਅੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28(1) ਸਰਕਾਰੀ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀਵਾਲੀਆ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਦਿਵਾਲੀਆ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਕਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਵਿਡੀਅੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਗਰਾਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(1) (ਏ) ਦਾ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1951 ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਸੰਪੱਤੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 51 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਆਰਡਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਪ੍ਰੋਵਿਡੀਅੰਸ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਿਸਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17(1) ਦੁਆਰਾ ਬੇਲੋੜੀ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 4, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਜਾਂ ਉੱਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਗਰਾਨ ਉੱਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ

ਅਸੰਗਤਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(1) ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਇਹ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਨਿਹਿਤ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਕਿ ਰਿਸੀਵਰ ਕੋਲ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੀ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ:-

(ਏ) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਰਟੀਓਰੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨਾ।

(ਬੀ) ਮਨਾਹੀ ਦਾ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਮੰਦਾਮਸ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਰਿੱਟ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਕਰ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਏਜੰਟਾਂ ਲਈ-ਆਰਡਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਹਿਣ ਕਰੋ ਸ਼੍ਰੀ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ।

(ਸੀ) ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਰਾਹਤਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ ਇੱਕ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਿੱਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਡੀ) ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ 12 ਅਗਸਤ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥ ਹੋਣ

ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਸ੍ਰੀ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ;

(ਈ) ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ। ਇਹ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ।

ਏ.ਵੀ. ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਰਾਏ ਲਾਲ ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਮੁੰਜਰਾਲ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਸ਼ਿਵ ਨਰਾਇਣ ਸ਼ੰਕਰ, ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸੁਭਾਸ਼ ਚੰਦਰ, ਅਡਵੋਕੇਟਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.-ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ 'ਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਤੱਥ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਨਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਘ-ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਗਹਿਣੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। 14 ਮਾਰਚ, 1950 ਨੂੰ, ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਨੇ ਫਰਮ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 17 ਜੂਨ, 1950 ਨੂੰ, ਫਰਮ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦੀਵਾਲੀਆ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੀਵਾਲੀਆ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਸਤ, 1951 ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰੀ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਜਿਸ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। 18 ਅਗਸਤ, 1951। ਉਸ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ 16 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ, ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇੰਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇੰਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਡੀ) (i) ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਐਲਾਨੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ। 15 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ, ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ 4 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ 12 ਅਗਸਤ,

1955 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫਿਰ ਉਪਰੋਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਿੰਦੂ ਨੰਬਰ 2 ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੀ ਨਿਕਾਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਾਰਚ, 1947 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਡੋਮੀਨੀਅਨਜ਼ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਗੜਬੜੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੜਬੜੀਆਂ ਦੇ ਡਰ ਕਾਰਨ। ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਾਲਕਣ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਮੁਸਲਿਮ ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਗੜਬੜ ਆਦਿ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਗਲਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਦਰੁਸਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਮਾਮਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਧਿਆਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮੰਨਿਆ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਨਿਕਾਸੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਫਰਵਰੀ, 1950 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਨੂੰ ਦਿਵਾਲੀਆ ਹੋਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।] ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 8(1) ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।]

ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਐਫ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ "ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ" ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੋਲਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (1953 ਦੇ ਐਕਟ II ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ), "ਇਵੇਕਿਊਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ (ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਾਲਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥਾ ਵਜੋਂ) ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ 14 ਅਗਸਤ, 1947 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 40 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ * * * " ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 7(1) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅੰਤਰ ਵਿਵੇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ, ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ, 1920 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਧਾਰਾ 28, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ 'ਤੇ, ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 59- ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਰੀ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਗਤੀ ਨਾਲ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਵੰਡਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਭਾਗ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 67 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿਵਾਲੀਆ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਪਲੱਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ। ਰਾਮ ਰਤਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਫਜ਼ਲ ਹੱਕ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ, ਭਿੜੇ, ਜੇ. ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਵਾਲੀਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਦਿਵਾਲੀਆ, ਜੋ ਮਾਲਕ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦਾ

ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਲਾਲ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਨਰਾਇਣ ਚੰਦਰ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ੀਵਰ, ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅਰਜੁਨ ਦਾਸ ਕੁੰਭੂ ਬਨਾਮ ਮਾਰਸ਼ੀਆ ਟੈਲੀਨੀ (3) ਵਿੱਚ ਆਰ.ਸੀ.ਮੀਤਰ, ਜੇ., ਨੇ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸੀ-

"ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀਵਾਲੀਏ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੋਲ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸਨ ਜਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੂਰਨ ਡਿਸਚਾਰਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਵਿੱਚ"

ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਰਡ ਬਨਾਮ ਫਿਲਪੋਟ (4) ਵਿੱਚ ਫਾਰਵੈਲ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। | ਉਸ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਟਰੱਸਟੀ ਸਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਦੀਵਾਲੀਆ

(1) 1939 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 816.

(2) ਏ. ਆਈ.ਆਰ. 1919 ਕੈਲ. 781

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਕੈਲ. 434. (4) (1900) 1 ਚ. 222 ਤੇ ਪੀ. 228.

ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਸੰਪੱਤੀ ਲਈ ਪਰ ਸੀਮਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅਰਥਾਤ, ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਕੇਵਲ-ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਵਿਆਜ, ਅਤੇ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਸਰਪਲੱਸ ਦੇ ਦੀਵਾਲੀਏ ਹੋਏ ਲਈ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ ਹੈ। ਦੀਵਾਲੀਆ ਕੋਲ ਸਰਪਲੱਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਵਸੀਅਤ ਜਾਂ ਕਰਤੱਬ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਸਰਪਲੱਸ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸੁਭਾਅ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੇਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਉਭਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਵਾਲੀਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਧਾਰਾ 67 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਦੀਵਾਲੀਆ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 28(1) ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਦੀਵਾਲੀਆ ਇਸ

ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੋਸ, ਸੀ.ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸਾਨ ਸੀਤਾਰਾਮ ਅਮੋਬੇਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਸੀਤਾਰਾਮ ਤੁਲਸੀਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਦਿਵਾਲੀਆ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਵਾਲੀਆ ਹੋਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਦਿਵਾਲੀਆ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਦਿਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

(1) ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1951 ਨਾਗ 241.

ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 | ਪੱਕਾ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ ਅੰਤਰ ਵਿਵੇਸ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਰਿਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ। ਇਬਰਾਹਿਮ ਅਬੂਬਕਰ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਟੇਕ ਚੰਦ ਫੋਲਵਾਨੀ (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਅਤੇ 8 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪਤੀ 'ਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਕਥਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਕਥਿਤ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਧਾਰਾ 7 ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸੰਪਤੀ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪੈਰਾ 22 ਦੇ ਪੰਨਾ 302 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹਨ:

"ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਗਲਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ- ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁੱਥਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

(1) ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1953 ਐਸ. ਸੀ. 298.

ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, 'ਸੰਪੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇਵਕੂਏ ਦਾ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ' ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਉੱਪਰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ 17 ਜੂਨ, 1950 ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਿਸੀਵਰ ਅਤੇ ਕਿਊਰਿਓ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 1950 7 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ 6 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਗਾਹਕ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮੁੱਚੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰੋ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8(1) (ਏ) ਦਾ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17, ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ, ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਅਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਜੋ ਕਿ ਕਸਟਡੀਅਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਐਡਮਿਨਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹੇਅਰੰਭ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 51 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ "ਡਿਪਟੀ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 17(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਬੇਅਰਥ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(1) ਦੁਆਰਾ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਧਾਰਾ 17 ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 54 ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ 1952 ਦਾ ਫੈਸਲਾ 10 ਫਰਵਰੀ 1960 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 17 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 4 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਸਾਧਨ ਵਿੱਚ। ਧਾਰਾ 4, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਧਿਕਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਧਿਕ ਜਾਂ ਅਧਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾ ਹੈ। ਫ਼ਿਲਹਾਲ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ, ਫਿਰ ਐਕਟ, ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਜਿਹੀ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਦਿਵਾਲੀਆ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਹ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਕੋਲ ਨਿਹਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਰਿਸੀਵਰ ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦਾ ਗੁਣ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪਤੀ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਿਸੀਵਰ ਕੋਲ ਨਿਯਤ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਕਿ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਸੁਰਾਣਾ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਦਿਵਾਲੀਆਪਨ, ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਚਲੇ ਵੇਸਟਾਂ ਨੂੰ ਸਰਟੀਓਰਾਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮਲ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ.ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਚੰਦਨ ਲਾਲ ਜੌੜਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸੀਮਾ ਬਮਨ ਅਨੁਵਾਦਕ

ਮੈਸਰਜ਼ ਅਮੀਨ ਚੰਦ-ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ,

ਜਵਾਬਦੇਹ।

1954 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਐਪਕਲ ਨੰ. 52

ਨੈਗੋਸ਼ੀਏਬਲ ਇੰਸਟਰੂਮੈਂਟਸ ਐਕਟ (1881 ਦਾ XXVI)- ਸੈਕਸ਼ਨ 118(ਏ)-ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ (1) ਅਧੀਨ ਅਨੁਮਾਨ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।